

שיחת השבוע

חב"ד
כל הלב לכל אחד

צעירי אגודת חב"ד

יש חדש

הקפות ראשונות

בתי חב"ד ברחבי הארץ מפעילים את מיזם ההקפות הראשונות, שנועד להעלות את המודעות להקפות לביל שמחת תורה ולהביא ציבור רחב לשמחה הגדולה. הציבור הרחב מוזמן להקפות האלה, והבאים גם ייהנו מקידוש ומכיבוד ביד רחבה. לאור ההצלחה בשנים הקודמות מצפים לקהל גדול שיבוא להשתתף השנה בשמחה.

הקפות שניות

כמיטב המסורת, ועד כפר חב"ד מזמין את המוני בית ישראל להקפות השניות המפורסמות, שנערכות בבית הכנסת 'בית מנחם' בכפר. אלפי יהודים, מכל גוני הקשת, נוהגים לבוא להקפות המיוחדות האלה, ולשמח שמחה טהורה וסוחפת, עם חסידי חב"ד. את שמחת ההקפות יובילו הזמר נמואל הרוש ותזמורתו של גרשון פרישט. ההקפות יתחילו בשעה 8:30 בערב.

הופיע: מונה 7

המעבד, המלחין והמנצח החסידי ר' משה מונה רוזנבלום מגיש את תקליטו החדש מונה 7, הכול לטובה. ארבעה עשר שירים מובחרים, המושרים בפי טובי הזמרים והמבצעים. התקליט נמכר בסניפי 'אור החיים'. טל' 052-7686318.

זמני השבוע

ניווט	דטרויט	מיאמי	לוס אנג'לס
6:14	6:50	6:46	6:15
7:11	7:44	7:44	7:06

שיחת השבוע הוא גיליון לכל יהודי, המופץ בכל רחבי הארץ והעולם. נוסד בשנת תשמ"ז (1986) בידי הרב יוסף יצחק אהרונוב

עורך: מנחם ברוד

יוצא לאור על-ידי: המרכז לעזרי שליחות
ת"ד 1122 כפר חב"ד 6084000

טל' 972-73-248071 • פקס' 972-3-9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il
מודעות: טל' 053-3166532, דוא"ל: m3166532@gmail.com
אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

לפתוח את ברזי השמחה

יש עשירים מדוכאים ועניים שמחים. יש מי שמסתער על אתגרי החיים בששון ובמרץ, ומי שכל דבר קשה לו ומכביד עליו

החג שבו משיגים הכול על-ידי שמחה וריקודים (צילום: אליהו לוי)

ספר התניא קובע עיקרון יסודי - "המוח שליט על הלב". הרגשות שאנו מרגישים ניתנים לשליטה. בעזרת המוח בכוחנו לקבוע מה נרגיש. יש מחשבות שמובילות לתחושות עצב וכדוך, ולעומתן מחשבות אחרות מעוררות בלב שמחה ועליצות.

מובן שהדבר דורש השקעה ועבודה פנימית, אבל בסופו של דבר האדם יכול לאמץ דפוסי חשיבה שיגרמו לו לחוש שמחה. כשאדם זוכר את נוכחותו המתמדת של הבורא, את האמונה הבסיסית ש"אין רע יורד מלמעלה", ושהכול לטובה - בכוחו לגבור על קשיי החיים ולשמור תמיד על שמחה ואופטימיות.

הנארות נפתחות

אבל אנו זקוקים גם לברכת ה', שיפתח לנו את שערי השמחה העליונים. כאן הדברים מתחברים עם חג הסוכות ושמחת תורה. בחג הזה נפתחות בארות השמחה, וכל הרוצה מוזמן לשאוב דליים וחביות של שמחה לכל השנה כולה.

גדולי החסידות אמרו שכל הדברים שמשיגים בראש השנה וביום הכיפורים על-ידי כבי ולב נשבר, משיגים בשמחת תורה על-ידי שמחה וריקודים. ובכן, אם אתם רוצים לשמח בשנה החדשה - שמחו בחג הסוכות וצאו בריקוד נלהב בשמחת תורה. נותנים עכשיו שפע של שמחה לכל השנה כולה!

אך תגיבו אם מישהו יצווה עליכם להרים ארגז כבד ול' שאת אותו אל ביתכם? "מה יש בארגז?", אתם שואלים, ומקבלים את התשובה: "אבנים". אינכם מבינים מאין נחתה על ראשכם הצרה הזאת. האר' גז כבד. אגלי זיעה נוטפים על פניכם. בשלב מסוים אתם עוצרים, מניחים את הארגז על הארץ ואומרים: "אין לי עוד כוח".

ואז, בנקודת הייאוש הזאת, מגלים לכם שאכן יש בארגז אבנים, אבל לא סתם אבנים - אבני חן, יהלומים! הארגז מלא אבנים יקרות, השוות מיליונים, וכולו שלכם! רק קחו אותו אליכם הביתה. באותה שנייה תרימו את הארגז כאילו היה משקלו כמשקל נוצה, רגליכם יהיו קלות כאיילים, ובאושר מתפרץ תרצו עמו הביתה.

הפעלת המוח

במשל הזה נהג הרבי מליובאוויטש להשתמש כדי להמחיש את חשיבותה של השמחה. המציאות האובייקטיבית לא השתנתה. משקלו של הארגז נשאר כפי שהיה. השמש הקופחת נותרה גם היא בעינה. השינוי היחיד שהתחולל היה בתודעתו של האדם. ופתאום דבר שהיה נראָה קשה מנשוא נהפך לדבר הקל והנעים ביותר.

ההבדל בין אדם שמח לאדם מדוכדך אינו בתנאים האובייקטיביים ובקשיי החיים. יש עשירים מדוכאים ועניים שמחים. יש אנשים חולים ועם זה מלאי אנרגייה ואופטימיות, ולעומתם בני-אדם בריאים אבל עצובים וכבויים. יש מי שמסתער על אתגרי החיים בששון ובמרץ, ומי שכל דבר קשה לו ומכביד עליו.

האם זה עניין של אופי? אכן, האופי המולד בוודאי משפיע על יכולתו של האדם לחוש שמחה, אבל זה בעיקר עניין של חינוך, השקפת עולם וגיישה לחיים. השאלה אם תהיה אדם שמח אינה קבועה מראש. היא בידך. תרצה - תשמח; לא תרצה - תרחק ממוך השמחה. אתה, בהתנהגותך ובגישתך לחיים, קובע אם תהיה אדם שמח או לא.

השמחה שניצחה את השינה

ערבה, אלא שינה טרופה, ובזה היה כוחה של שמחת בית השואבה – "לא טעמנו טעם שינה". על השמחה נאמר שהיא "פורצת גדר". בכוחה אדם יכול להתעלות על מגבלותיו, ואף לערער את השינה, ההכרחית כל-כך.

כוח השמחה

השפעתה הגדולה של השמחה לא הייתה מוגבלת לחגיגות שמחת בית השואבה בלבד, אלא השפיעה על היום כולו: על תמיד של שחר ותמיד של בין הערביים. לאורך היממה כולה נמנעו מלישון. זו הסיבה שסדר היום מפורט בדקדקנות שכזו.

השמחה אף איננה תחומה לרבדים העל-שכליים בלבד, כמו רגעי השמחה עצמם, אלא מוסיפה להשפיע גם במשך עבודת המקדש השגרתית. זה הלימוד בעבורנו: השמחה היא מצווה ששכרה בצידה. כשיהודי נכנס לבית המדרש להגות בתורה בשכלו, גם אז הוא צריך להיות חדור בשמחה של בית השואבה הלילית, שהיא על-שכלית במהותה.

(תורת מנחם, כרך כט, עמ' 52)

ודווקא איברי העיכול, שבהם אין לאדם יתרון על בעלי חיים, פעילים במיוחד, והשינה אף מעניקה להם תנאים טובים ביותר לביצוע תפקידם.

זאת ועוד, בזמן השינה אין פעילות של כוח הראייה, אף שחושים אחרים מוסיפים לפעול. העיניים קשורות בשכל, ולכן חכמים מנהיגי ציבור נקראים "עיני העדה". בתורת הנסתר כוח הראייה משויך לחכמה, ומוגדר "חיצוניות החכמה". כשהראייה אינה פעילה, השכל אינו פעיל.

שינה בלי 'טעם'

כשאדם שוכב לישון, ראשו ושאר איבריו הם בגובה שווה. עדיפותו של האדם על בעלי החיים, שמתבטאת בעליונותו של הראש מעל שאר חלקי גופו, מתעמעמת. וזה היה החידוש בשמחת בית השואבה, שגם אם השינה לא התבטלה לגמרי, הצליחו החכמים לצמצם את השפעתה עליהם. הדבר התבטא בשינה בעמידה, בעוד הראש מוסיף לשלוט על הגוף.

נמנום של אדם על כתפי חברו איננו מספק שינה

חכמים העידו (סוכה נג,א): "כשהיינו שמחים בשמחת בית השואבה, לא ראינו שינה בעינינו. כיצד? שעה ראשונה, תמיד של שחר; משם לתפילה... משם לבית המדרש, משם לאכילה ושתיה וכו', מכאן ואילך לשמחת בית השואבה". מקשה הגמרא, שלכאורה הדבר אינו אפשרי, ומביאה הוכחה לכך את הדין שאם אדם נשבע שלא יישן שלושה ימים – דינו מלקות, כי זו שבועה שאין הוא יכול לקיימה. משיבה הגמרא: "מנמנמי אכתפא דהדדי" – החוגגים היו מנמנמים זה על כתפיו של זה.

מה משמעות הסיפור הזה לימינו, והלוא אין ביכולתנו להקריב קרבנות ולחגוג כפי שנהגו בבית המקדש; ובפרט שכל תיאור סדר היום אינו שייך לשמחת בית השואבה עצמה, שהיא הנושא המרכזי בסוגיה המדוברת?

מה קורה בשינה

אדם ישן הוא אדם חי, ולכן הוא נושא באחריות מלאה למעשיו בעת שנתו, כמו בשעת גרותו. ואולם השינה יוצרת מצב שכוחותיו הנעלים של האדם, כמו כוח השכל שלו, אינם פעילים.

אמרת השבוע

סיבה לדאגה

ליד ביתו של 'הרב מטפליק', רבי שמשון אהרון פלונסקי, בשכונת בית ישראל בירושלים, התגוררה אלמנה קשת יום, והוא היה מסייע לה בכסף מעת לעת. פעם אחת, בערב חג הסוכות, ביקש הרב מאחד משכניו ללכת עמו לקבץ כסף בעבור האלמנה, מכיוון ששמע אותה אומרת שאין לה כסף לקנות בגד לבנה לקראת החג.

התנצל השכן: "עדיין לא השלמתי את בניית סוכתי!".

הגיב הרב: "אני מכיר את שכניך הטובים, ובטוח אני שהם יתירו לך לאכול בסוכתם. אינני חושש לקיום מצוות סוכה שלך. אבל אני בהחלט חושש שלא יהיה לילך בגד לחג, והוא ואמו האלמנה יזילו דמעה. מזה יש לדאוג!".

פתגם חסידי

"ענייניו של הריקוד במעגל הוא לרמוז שיש כאן גדר שלמה, בלי שום פרצה המאפשרת לקליפות לחדור בעדה. ובזה נמתקים הדינים ונמשכות הישועות" (האמרי חיים מויז'ניץ)

סוכות | מאת הרב אליעזר ברוך, רב כרמי יוסף

מן המעיין

זמן התיקון

בבכיות של הימים הנוראים מתקנים את הבכיות שמקורן רע. בשמחה של חג הסוכות מתקנים את השמחה וההוללות הבלתי-רצויות של כל ימי השנה.

(ישמח ישראל)

לאסוף תקיפות

"וחג האסיף תקופת השנה" (שמות לד,כב). זה חג של "אסיף תקופת השנה" – שאפשר לאסוף בו תקיפות ועוז בעבודת ה' למשך כל ימות השנה.

(רבי מרדכי מלכוביץ')

ניצול השמחה

"באספך מגרנך ומיקבך. ושמחת בחגך" (דברים טז,ג). בעת שהאדם אוסף את יבולו מגורנו ומיקבו הוא מתמלא שמחה, בהביאו לביתו מטוב אדמתו. רצה הקב"ה לזכות את ישראל, לפיכך ציווה עליהם שישמחו בשמחת חג בעת הזאת, וכך תנוצל שמחתם הטבעית לשמחה של מצווה.

(ספר החינוך)

לב אחד

"לולב" – לו לב. יהודי צריך שיהיה לו לב אחד, לקב"ה בלבד. כמו שנאמר "צור לבבי" – הקב"ה הוא פנימיות נקודת לבי ואין לי לב אחר.

(לקוטי תורה)

מדורות מלהיבות

"והשיאנו ה' אלוקינו את ברכת מועדיך" (מן התפילה). "והשיאנו" מלשון "משיאין משואות" (ראש השנה כב,ב) – מדורות אש. בקשתנו היא כי ישיאנו ה' את ברכת מועדיו, שאור החג ילהיב אותנו כמו משואות ולהבת אש.

(רבי אברהם מסלונים)

לקלוט לכל השנה

כל חג נחוג פעם אחת בלבד בשנה, אבל השפעתו נוגעת וצריכה להימשך כל השנה. יש לנצל את זמן החג לקלוט ולספוג את ההשראה המיוחדת שחג זה מעניק ולהביא אותה לכל ימות השנה.

(ספר השיחות תרצ"ו)

המשכת הדעת

מובא בספרי קבלה שנטילת הלולב ומיניו והנענועים שעושים בהם מביעים את עניין המשכת הדעת. דעת היא ההכרה וההרגשה שהאדם ירגיש את האור האלוקי ולא ישכח את האלוקות המהווה אותו ומחיה את העולם.

(ספר המאמרים תש"ז)

כוחו של כל יהודי

הוראת התורה "ולקחתם לכם" בחג הסוכות היא לכל ישראל, כי בקיום המצוות כל ישראל שווים. בכוחו של כל יהודי לפעול את כל העניינים הנעלים של ארבעת המינים.

(הרבי הרי"צ מליובאוויטש)

המחלץ ובן הטייס

בטרם יועברו לידי הרוסים.

הוא וחבריו עברו תלאות רבות באזור שורץ אויבים. "נכנסנו עשרים וחמישה ויצאנו חמישה", הוא אומר בעצב. הם הצליחו לחלץ שני שבויים,

אחד מהם היה טייס בחיל הים האמריקני, תת־אלוף קנון באד שמו, שהוחזק שלוש שנים בשבי אכזרי.

הטייס היה שבור ורצוף, ולא הצליח ללכת. טוביה נאלץ לשאת אותו על

גבו. שישים ימים הלכו בנתיב בריחה עקלקל, מתוך מאמץ להתחמק מכנופיות פשע. כל אותו זמן הקפיד על מזון כשר, ציצית לגופו והנחת תפילין בכל יום. בסוף המסע הגיעו לבנגקוק, טוביה הביא את הפצוה לשגרירות ארה"ב והמשיך בחייו.

כאשר פרצה מלחמת יום הכיפורים חש טוביה כמיהה גדולה להצטרף לאחיו ולהגן על הארץ. את חג הסוכות בילה בהמתנה לחידוש הטיסות לארץ, ובניתים הקים סוכה באוניברסיטה שבה למד. שם הכיר את פולה, רעייתו לעתיד, והם החליטו להתחתן תחילה. כעבור שנה עלו ארצה והקימו משפחה גדולה.

שנים רבות התגוררו בירושלים. כשילדיהם בגרו ונישאו, עברו להתגורר בבית שמש. טוביה נהג להתפלל בבית הכנסת 'כלל ישראל'.

יום אחד אמר לו בנו כי קיבל הזמנה לבוא להתוועדות חסידית שהתקיימה בשבת בבית כנסת חב"ד שבשכונת רמת בית שמש א. טוביה נענה ובא עמו אחרי התפילה להתוועדות.

במהלך ההתוועדות פנה אליו רב בית הכנסת והתעניין אם הייתה לו היכרות מוקדמת עם חסידות חב"ד. טוביה נזכר במשלוחי ארבעת המינים וחלק עם הקהל את סיפורו האישי.

כשסיים את דבריו קם אחד המשתתפים ממקומו וביקש לדבר. ארשת פניו העידה כי הוא נרגש מאוד. טוביה הביט בתווי פניו, שהיו 'לא־יהודיים' במובהק, אך חזותו שומרת המצוות לא הניחה מקום לספק. התברר שהאיש אינו מתגורר בעיר אלא מתארח בה. "אמור לי", פנה אל טוביה, "האם הצופן הצבאי שלך היה כך וכך?".

טוביה הנדהם אישר. "מניין לך זאת?", תהה.

"אביו של חברי, שיושב לצדי", החווה בידו על יהודי שישב לידו ודמעות בעיניו, "הוא הטייס שהצלת. חברי נרגש מכדי לדבר. שנינו חשים שהמפגש הזה בלתי־נתפס".

האיש לגם מעט מים והמשיך: "גדלנו כשכנים בארה"ב. פעמים רבות שמעתי מחברי כי חייל יהודי דתי הציל את חייו של אביו בווייטנאם, ונשא אותו על גבו במשך חודשיים תמימים. ההקרבה הזאת של החייל היהודי עוררה את סקרנותנו ועוררה בנו רצון לתהות על מהותו של העם היהודי וערכיו. בסופו של דבר החלטנו להתגייר. בזכותך עלינו לארץ והנה אנו נפגשים!".

(תודתנו לבעל הסיפור, ר' טוביה ורטהיים, בית שמש)

לומדים גאולה

האחדות שיוצרת שלמות

האחדות היא אחד הדברים המרכזיים שמביאים את הגאולה, ואולי לכן חג הסוכות קשור כל־כך בגאולה ("סוכת עורו של לווייתן"), שכן במצוותיו של החג הזה – הסוכה וארבעת המינים – מודגש במיוחד מוטיב האחדות של כל ישראל.

הסוכה מבטאת את האחדות בהיותה "סוכת שלום", וכפשטות הדברים, שכאשר אדם יוצא מביתו ויושב בסוכה, הוא גם מסיר את המחיצות שבינו ובין האנשים האחרים, וקל לו יותר להתאחד איתם. חז"ל גם אומרים: "ראויים כל ישראל לישוב בסוכה אחת". האחדות מתבטאת ביתר שאת במצוות ארבעת המינים, הרומזת לכל הסוגים שבעם ישראל, כדברי המדרש הידועים. ועל כך אומר הקב"ה: "יוקשרו כולם אגודה אחת".

ארבעה מינים של אחדות

תורת החסידות ('וככה' תרל"ז) פרק פז ואילך, 'בסוכות תשב' תשל"ח, 'וחג האסיף' תשמ"ג) מרחיבה את רעיון האחדות שבמצוות חג הסוכות. האחדות מתבטאת לא רק בחיבור ארבעת המינים, אלא גם בכל אחד ואחד מהם בנפרד.

האחדות שבאתרוג היא בהיותו פרי ש"דר באילנו משנה לשנה". כל פרי יש לו עונת גידולו, ולאחר מכן הוא נושר או מרקב. לעומת זה, האתרוג יכול להישאר על האילן בכל עונות השנה. אין הוא נפגע משינויי העונות, להפך, הוא גדל בכל העונות ויש בו ההשפעות של הקיץ והחורף, הסתיו והאביב. כך האתרוג מבטא את אחדותו של כל עונות השנה, היוצרות יחדיו שלמות אחת.

גם הלולב מבטא את רעיון האחדות. הלולב נקרא בתורה "כפת תמרים", בכתיב חסר (כפת ולא כפות). דרשו מכך חז"ל, שהלולב צריך להיות "כפות" (קשור) – שהעלים יהיו צמודים ומחוברים ולא מפורדים. עוד דבר שיש בלולב, שכל אחד ואחד מעליו מורכב משני עלים המחוברים יחדיו. כך גם בלולב עצמו מופיע מוטיב האחדות.

הדס כשר הוא שעליו מסודרים בשלוש ("תלתא בחד קינא"). זו כוונת הפסוק בהגדרה "ענף עץ עבות". המספר שלוש מבטא את שלמות ה'קווים' הנבדלים – ימין, שמאל ואמצע – ובהדס בא לידי ביטוי הרעיון שכל שלוש ה'קווים' הללו יוצאים מנקודה משותפת אחת.

גם בערבה אנו מוצאים את מוטיב האחדות. הערבה נקראת בגמרא "אחוינא", משום שהיא גדלה בטבע באחוה עם ערבות אחרות – "אגודות אגודות". אמנם כל ערבה היא אילן לעצמו, אך היא נוטה לגדול עם ערבות אחרות, וזה ביטוי לאחוה ולאחדות.

לא לטשטש הבדלים

כך מבטא כל אחד ואחד מארבעת המינים את רעיון האחדות. הדגש כאן הוא לא על טשטוש הבדלים, אלא דווקא על הבאת האחדות לתוך כל ההבדלים והשינויים. כל אחד ואחד מהמינים האלה (ועל אחת כמה וכמה ארבעתם יחדיו) מבטא בדרכו שלו את התפיסה, שאף שיש כאן ריבוי גוונים, ויש שינויים ויש הבדלים – בכל־זאת כולם מאוחדים יחדיו וכולם יוצרים במשותף מצווה אחת.

בזה ייחודה של האחדות הבאה לידי ביטוי בארבעת המינים לעומת האחדות שמבטאת הסוכה. האחדות המושגת על־ידי הסוכה איננה יורדת לפרטים הקטנים. היא אחדות כללית, 'מלמעלה'. לעומתה, עניינם של ארבעת המינים להוריד את האחדות של הסוכה לרמה של פרטים ופרטי־פרטים, ולהדגיש שגם בתוך מציאות של ריבוי פרטים וריבוי גוונים – יש נקודה משותפת של אחדות.

הכרה כזאת של אחדות ישראל נחוצה מאוד בימים אלה של ערב הגאולה האמיתית והשלמה, ובזכותה נזכה במהרה לשבת בסוכת עורו של לווייתן, בביאת משיח צדקנו.

המודעה בעיתון היהודי־אמריקני ג'ואיש פרס לכה את עיניו של הילד טוביה ורטהיים. הוא היה אז בן שתיים־עשרה. בהיותו בן שנה התייתם מאביו, ואמו העבירה אותו למשפחת אומנה בלידס שבארצות־הברית, כפר שרוב תושביו נוצרים אדוקים.

דווקא האב המאמץ, על אף היותו נוצרי קתולי, חשב כי ראוי שהילד יהיה מודע לזהותו היהודית. הוא אף לימד אותו תנ"ך והיה מסיע אותו לשיעור שבועי בתורה. רק שנים לאחר פטירתו יגלה טוביה שלמעשה אמו של אביו המאמץ הייתה יהודייה, והוא בעצם היה יהודי.

ככפר הייתה קהילה של יהודים מבוגרים. בחג הסוכות היה טוביה אוכל אצלם בסוכה ולן בה.

כשגדל קצת התחיל לבקר בבית הכנסת, והשתדל לשמור מצוות ככל יכולתו. הוא ידע מהי סוכה, אך על ארבעת המינים לא שמע. לכן הופתע לגלות בעיתון היהודי מודעה של תנועת חב"ד המציעה לשגר לכל המעוניין ערכה של ארבעת המינים תמורת סכום סמלי. לטוביה לא היה כסף. הוא שיגר גלויה ואליה הידק שטר של דולר אחד. "לא ציפיתי ליותר מדיי", הוא מחייך.

כעבור זמן קצר הגיעה אליו חבילה בדואר. בתוכה מצא את ארבעת המינים לחג הסוכות. לא היה מאושר ממנו. הוא למד כיצד מקיימים את המצווה בעזרת ההנחיות שבחוברת שצורפה למשלוח. ארבעת המינים האלה לא משו מידו כל ימי החג.

מאז, בכל שנה, לקראת חודש תשרי קיבל טוביה חבילה, ובה ארבעת המינים. גם לפני חג הפסח נחתה בכפר המרוחק אריזת מצות שמורות.

השנים חלפו. טוביה התגייס לצבא האמריקני. אלה היו ימי מלחמת וייטנאם. המסגרת הצבאית בבסיס הצבאי בצפון קרוליינה אתגרה את אורח חייו הדתי, אך הוא היה נחוש לשמור מצוות. הוא ביקש מסמל הדת ליצור קשר עם חב"ד, ובעקבות זאת קיבל מצות, ארבעת המינים, מזון כשר ותשמישי קדושה, כמו ציצית, שכדי ללבושה היה זקוק לאישור מיוחד. הוא גם קיבל אישור לגדל זקן.

בתום הכשרתו שובץ ביחידת עילית שהתמחתה בחילוץ שבויים. לקראת סוף המלחמה הוטלה על מחלקתו משימה לחלץ שבויים בווייטנאם,

כשהנער ישי ריבו קיבל החלטה

הקסם שבניגונים

בשנים האחרונות חבר למיזם מוזיקלי בניצוחו של נאור כרמי, שבמסגרתו אמנים פופולריים מבצעים ניגוני חב"ד. "באלבום החדש אני מבצע את הניגון 'שייבנה'. כמי שמתפלל פעמים רבות בחב"ד, אין תפילת שחרית שאינה נפתחת בניגון הזה. באלבומים הקודמים בסדרה ביצעתי את 'דרך אלוקינו', 'והריקותי' ו'מיין השם'. דרך האלבומים האלה גיליתי לראשונה את הקסם המופלא של ניגוני חב"ד. אלה ניגונים שסוחפים אותך. יש בהם משהו מעבר ליום יום. אני חש זכות גדולה לשיר אותם."

בשנה שעברה הופיע ריבו בבנייני האומה, בסדרת הופעות לכבוד חג הגאולה י"ט בכסלו. "זו חוויה שכל יהודי צריך לבוא ולחוות. אני אומר זאת גם כאמן העומד על הבמה, וגם כמי שישב בקהל בשנים קודמות."

למה 'לגייר'?

הטון הסבלני והרך שלו משתנה מעט כשהוא נשאל על תופעת 'גיור' השירים: "תמיד כששמעתי שירים 'מגוירים' זה הפריע לי. לא הבנתי לשם מה עושים זאת. יש לנו על מה לשיר, על מה לכתוב - מה שלאומות העולם אין. היהדות עצומה ואין סופית. לא

בהיותו בן ארבע עשרה, כשזיהה שיש לו כישרון מיוחד לכתבת שירים, קיבל הזמר והיוצר ישי ריבו החלטה: לכתוב ולשיר שירי אמונה ורוח בלבד. גם כשנעשה מפורסם דבק בהחלטתו. "יום אחד קיבלתי פנייה מאמן ישראלי מפורסם, שביקש להיפגש איתי", מגלה ריבו.

"התרגשתי מאוד. הייתי בדיוק אחרי נישואי וחשתי שזו ההזדמנות שלי לפרוץ. כשנפגשנו, הוא ביקש להשמיע לי שיר שרצה כי נבצע אותו יחד. רגע לפני שלחץ על 'פליי', סיפרתי לו על ההחלטה שקיבלתי בהיותי נער. הוא הגיב: 'טוב שאתה אומר; אשמיע לך שיר אחר'..."

שירים לחופה

הוא בן 28, אב לשניים ומתגורר בירושלים. בתוך חמש שנים, מאז פרץ לציבור, נהפך לזמר בולט. קליפים מוזיקליים שלו זוכים למיליוני צפיות. שני אלבומיו מכרו עשרות אלפי עותקים וזכו לתואר 'אלבום זהב'. הוא מצליח למלא אולמות. ועם זה הוא מדבר בפשטות, והמילים 'ברוך השם' שגורות על פיו.

הנטייה שלו לכיוון המוזיקה מתחילה בילדות. "היה לי חלום גדול לשיר. בגיל צעיר התחלתי לכתוב שירים. רציתי להתמסר לזה ולהתפרנס מהמוזיקה שלי. אני מתחבר לשירי יהדות ותורה, ואת התכנים האלה אני מעביר לציבור."

פינת ההלכה

מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי, עומר

הקריאה וההפטרה בשבת

שאלה: מה המיוחד בקריאה ובהפטרה בשבת חול המועד ובברכותיה?

תשובה: בקהילות האשכנזיות קוראים לפני קריאת התורה בשבת חול המועד סוכות את מגילת קהלת (למנהג הגר"א - במגילת קלף כשרה ובברכה. אחרים קוראים במגילה כזאת בלי ברכה. חסידים ואחרים בחו"ל קוראים מתוך המחזור בלי ברכה). למנהג קהילות הספרדים וחב"ד אין קוראים זאת כלל.

בכל שבת חול המועד (פסח וסוכות) מוציאים שני ספרי תורה. בספר הראשון קוראים מתוך פרשת תישא את הקטע (לג'ב, לד,כו): "ראה, אתה אומר אלי...", שמדובר בו הן בענייני השבת הן בענייני שלושת הרגלים. בספר השני קוראים למפטר את קרבן היום, והפעם 'וביום השלישי' (ובחו"ל גם 'וביום הרביעי').

ההפטרה שקוראים (יחזקאל לח) עוסקת במלחמת

ישי וכרמי שרים חב"ד. ניגונים שסוחפים (צילום: אוהד רומנו)

צריך לרעות בשדות זרים. אני שמח שבשנים האחרונות התופעה פוחתת והולכת, בין היתר בזכות אמנים כמו שולי רנד ואביתר בנאי."

התגובות שהוא מקבל מרגשות אותו מאוד. "רבים, ובהם שאינם שומרי מצוות, סיפרו לי שהם נכנסים לחופה עם אחד משיריי. השבוע קיבלתי הודעה מיהודי שסיפר כי נטש בשעתו את דרך התורה, ובעקבות אחד משיריי החל ללמוד גמרא". לישי חיבור מיוחד לחג הסוכות. "אני אוהב מאוד את הסוכה ואת המשפחתיות שהיא נושאת עמה. השנה אזכה לחגוג בפעם השנייה בסוכה משלי".

ברכות וישועות

רבים נושעו מברכותיו הקדושות של הרבי מליובאוויטש

גם כיום אפשר לעלות ולהשתח

על 'הציין' הקדוש של הרבי, ולשלוח מכתבים ל'ציין' לבקשת ברכה.

ohel chabad lubavitch, 226_20 Francis

Lewis Blvd. Cambria Heights, N.Y 11411

Tel: 1-718-723 4545, Fax: 1-718-723 4444

www.ohelchabad.org

גוג ומגוג, הזאת מפני שמלחמה זו עתידה להיות בחודש תשרי.

מפטירים בנביא בקריאת שבת ויום טוב בלבד, אך לא בשאר ימי חול המועד. לכן אין לכאורה סיבה להזכיר את החג בברכות ההפטרה של שבת חול המועד, וכך נהוג בשבת חול המועד פסח. אבל בשבת חול המועד סוכות נהוג להזכיר את החג בברכה האחרונה, מפני שכל יום ויום מחול המועד סוכות נחשב כמועד לעצמו, ומספר הקרבנות בו שונה מכל יום אחר. למנהג רוב האשכנזים מזכירים את החג הן בתחילת הברכה האחרונה הן בסיומה. יש נוהגים כן גם בין הספרדים, אולם הגר"ע יוסף ז"ל שלל זאת לגמרי, כמנהג הגר"א. למנהג חב"ד מזכירים את החג בסיום הברכה בלבד.

מקורות: מסכת סופרים י"ג, תושי"ע או"ח סי' תרסג, ונו"כ. סי' תצ"ט, ונו"כ, ושו"ע אדה"ז סי' ח וסט"ד יז וכה"ח סי' ק"ע. ספר המנהגים חב"ד עמ' 68. 'אוצר מנהגי חב"ד' עמ' שכז. לוח 'דבר בעתו'. שו"ת יחיה דעת ח"א סי' ע.

לקרוא ולדעת

הספר שפותח לפניכם צוהר אל ימות המשיח ומשיב על כל השאלות:

- מהי הגאולה? • מה יעשה המשיח?
 - כיצד יתגלה? • ומה יקרה עם הופעתו?
- לשון בהירה | 368 עמודים | כריכה קשה

להזמנות: טל' 1-718-6041020

אוצר בבית

שני כרכים של 'צדיקים למופת', מבחר מסיפורי 'שיחת השבוע'

סיפורים מופלאים על צדיקי ישראל מכל העדות

סיפורים שנוטעים יראת שמים, אמונת צדיקים ומידות טובות

טל' 1-718-6041020

